

Družba / Cerkev

Pater Knavs v zobeh zaradi stanovanja "uboge vdove"

Ranka Ivelja

V javnosti je te dni zaokrožilo pismo, ki meče slabo luč na odstavljenega svetogorskega gvardijana patra Bogdana Knavs. Prikazuje ga kot koristolovca, ki naj bi pozabil na zaobljubo uboštva. Pater Knavs očitke zavrača. V pismu vidi le nov poskus diskreditacije.

Pred dnevi smo poročali, da bo moral pater **Bogdan Knavs**, gvardijan in rektor bazilike na Sveti Gori in oster kritik cerkvenega ravnanja v mariborskem polomu, po volji svojih nadrejenih zapustiti Sveto Goro in se preseliti v samostan v ljubljanski Šiški. Skoraj istočasno pa je v roke novinarjev prišlo pismo, ki ga je patrovnemu predstojniku Stanetu Zoretu že leta 2011 poslal upokojeni učitelj iz Kobarida I. R. V njem je patra predstavil kot neusmiljenega koristolovca, ki je zlorabil zaupanje ostarele vdove in jo »prepričal«, da mu je v oporoki zapustila svoje stanovanje in ves svoj privarčevani denar. Pater Knavs je prepričan, da ni nključje, da je pismo v javnosti zaokrožilo prav zdaj: »Za mnoge sem zaradi svoje kritičnosti postal moteči element, zlasti po lanskem govoru na komemoraciji za padle na Trnovem. Zato so me prestavili. S tem pismom in polresnicami v njem bi me radi še diskreditirali. Želijo mi vzeti verodostojnost; in vse, kar bi kdaj še povedal ali napisal, ne bo veljalo nič.«

Kaj razkriva sporno pismo

Omenjeni upokojeni učitelj I. R. je predstojnika Staneta Zoreta v pismu seznanil, da poteka zapuščinska razprava po pokojni Z. S, ki je v 91. letu starosti umrla decembra 2010. Iz vabila na zapuščinsko razpravo so namreč sorodniki pokojne gospe, sestra C. R. in polbrat A. G, in sam avtor pisma razbrali, da je pokojna svojo oporoko spremenila in vse svoje premoženje zapustila patru Knavs. Ta naj bi si po avtorjevem prepričanju zaupanje verne vdove brez otrok pridobil z nečednimi nameni, jo načrtno oddaljil od sorodnikov, zlasti od sestre, sam našel odvetnika in pričel ter dosegel, da je Z. S. vse zapustila njemu. Za povrh naj bi pokojnico v nasprotju z njeno voljo pokopal na Sveti Gori, saj da je gospa na nagrobni kamen na grobu svojega moža v Ljubljani že dala vklesati svoje ime. Pa-

trovnemu predstojniku je med drugim še napisal, da je pokojnici sam urejal vse v zvezi z italijansko pokojnino, ki jo je dobivala po pokojnem možu, sestra pa naj bi jo bila pripravljena vzeti k sebi v Kobarid, potem ko je zaradi bolezni in oslabelosti slabo leto pred smrtjo odšla živeti v dom Pristan v Vipavi. A pokojnica je kljub temu vse zapustila patru Knavs, ki naj bi ga spoznala v cerkvi (kamor je zahajala skoraj vsak dan), ko je bila stara kakšnih 85 let.

I. R. se predstojniku ni lagal. Z. S. je res vse svoje premoženje – starejše stanovanje v Ljubljani v velikosti 39 kvadratnih metrov in okoli 20.000 evrov privarčevanega denarja – zapustila patru Knavs, ki je po končani zapuščinski razpravi avgusta lani postal zakoniti lastnik stanovanja in dveh varčevalnih računov. (Deset tisoč evrov je Z. S. v oporoki namenila patru Francu Lisjaku, ki je denar tudi dobil.)

»Gospa je jasno izrazila svojo poslednjo voljo. Hotela je, da dedujem njeno premoženje, ker mi je zaupala, da ga bom namenil za reveže, kar ga tudi bom. Poznala je moje delo z gluhi in naglušnimi, poznala je tudi mene, saj sem ji veliko pomagal, ji našel dom v Vipavi, ko je obnemogla, jo obiskoval v bolnišnici. Ali naj me bo sram zaradi tega ali kaj?« se jezi pater Knavs. Kot pravi, mu je kakšno leto pred smrtjo zaupala, da želi spremeniti oporoko v njegov prid, čemur ni nasprotoval. Opozoril pa jo je, dodaja, da se mora podrežati pravilom redovne skupnosti, ki ji pripada. Gospa je vztrajala pri svojem. Knavs priznava, da ji je našel odvetnika, ker ga je za to prosila, odločno pa zavrača očitke, da bi sam našel priče ali bil pri podpisovanju navzoč. »Voljo gospe sem spoštoval in jo bom spoštoval ne glede na to, kaj se bo o meni pisalo,« zatrjuje pater in poudarja: »Vsi ti poskusi moje diskreditacije me ne bodo omajali v delu za dobro ljudi, ki potrebujejo pomoč, ne glede na to, ali so verni, drugače verni ali neverni.« P.

Knavs bo omenjeno stanovanje v kratkem prodal, izkupiček pa bo, zagotavlja, porabil za ljudi, potrebne pomoči. »Kar bom lahko – v skladu z redovnimi predpisi – bom razdelil med gluhe, naglušne in gluhoslepe, s preostalim denarjem pa bi rad z dovoljenjem frančiškanske province pomagal uresničiti idejo, o kateri sem že javno govoril: o ustanovitvi sklada za poplačilo **malih delničarjev**, ki so vse izgubili v mariborski finančni katastrofi. Vsekakor bo moje ravnanje z zaupanim premoženjem transparentno in dostopno tudi javnosti.«

Oporoko podpisala pri »zdravi pameti«

O odnosu pokojnice do svoje sestre, ki se kljub prizadetosti ni odločila za tožbo, in polbrata, ki se je dedovanju po zapustnici pisno odpovedal, Knavs ne želi govoriti, poudarja le, da ji je pomagal, ko ga je prosila za pomoč. Tudi pogreb na Sveti Gori je uredil v skladu z željo pokojne. Pokazal pa nam je oporoko, iz katere so razvidni razlogi za njeno odločitev. »Navedena sestra in polbrat me v času moje starosti nista nikoli obiskovala, prav z ničimer mi nista pomagala, niti me nista v trenutkih osamljenosti in boleznih podpirala. Prav tako pa imata oba dovolj sredstev za življenje in mojega premoženja ne potrebujeta,« piše v oporoki, ki jo je Z. S. podpisala devet mesecev pred smrtjo, po zapisanem sodeč »premišljeno, resno, pri zdravi pameti (...), brez kakršne koli prisile, zvižaje ali strahu«. To nam je potrdila tudi dolgoletna prijateljica pokojne gospe **Frančiška Koren**. Kot pravi, je Z. S. neizmerno zaupala patrom, še posebno patru Knavs, ki ji je znal prisluhniti in ji stati ob strani. Da bo prav patrom zapustila svoje premoženje, se je odločila vsaj pet let pred smrtjo, glede sorodnikov pa naj bi včasih potožila, da jih zanima samo njeno stanovanje. Res pa je, da jo je sestra obiskala leta 2000, ko si je zlomila nogo, in nekaj dni skrbela zanjo, nam je povedala Korenova.

P. Knavs nam je zagotovil, da je svojega predstojnika o tem, da je postal dedič pokojnice, seznanil sam in da je predstojnik to vzel na znanje. Priznava pa, da so nekateri sobratje imeli pomisleke, ali je prav, da je to storil, saj cerkvena pravila frančiškane zavezujejo k uboštva, kar pomeni, da ne smejo

Page: 2

Reach: 11 8000

Country: SLOVENIA

Size: 769 cm2

2 / 2

imeti osebne lastnine.

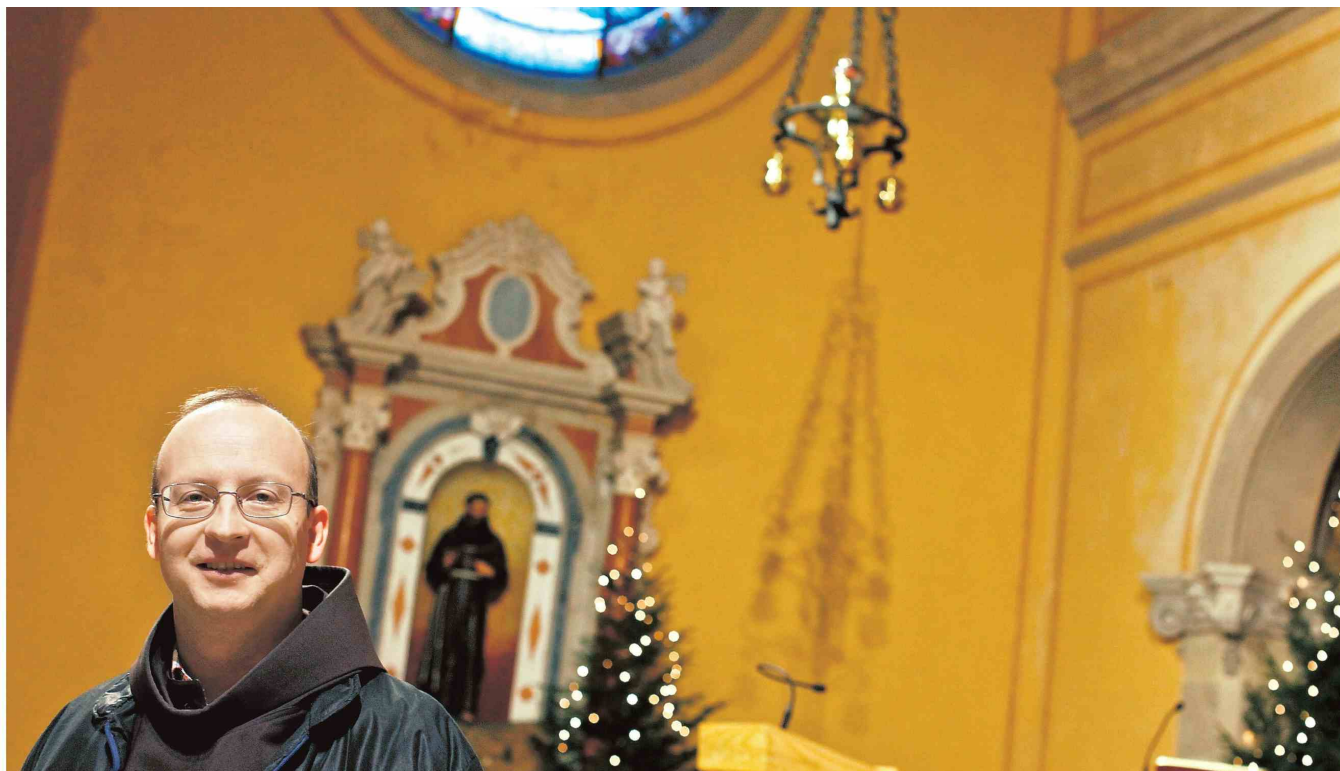
Na to nas je opozorilo tudi več cerkvenih pravnikov, s katerimi smo govorili, med njimi dr. **Borut Košir**. »Načeloma velja, da redovnik ne more imeti osebnega premoženja, v praksi mora praviloma tudi za nakup čevljev prositi svojega predstojnika. Redovniki se namreč prostovoljno zaobljubijo ubožtvu, s tem pa privolijo tudi v to, da so opravilno nesposobni,« pojasnjuje Košir. Za škofijske duhovnike veljajo drugačna pravila: lahko imajo svoje premoženje in ga upravljajo.

Vprašanje, ali je pater Knavs ravnal v skladu z redovnimi pravili, smo včeraj naslovili tudi na predstojnika frančiškanov p. **Staneta Zoreta**, ki je potrdil, da frančiškani ne morejo razpolagati z osebno lastnino »Tudi lastnina, ki je morebiti napisana na ime redovnika, je last frančiškanskega reda. V istem pravnem okviru lahko redovnik tudi sprejme dediščino. To seveda pomeni, da ne more samostojno razpolagati s katerim koli premoženjem,« je zapisal p. Zore, ki je potrdil, da je za Knavsovo dediščino vedel. ✕

O donacijah v SŠK ne vodijo statistike

Na tiskovni urad Slovenske škofovske konference smo naslovili tudi vprašanje, kaj stori duhovnik v ljubljanski nadškofiji, če mu hoče vernik, ki ima še sorodnike, zapustiti svoje premoženje, in koliko ljudi na leto svoje premoženje zapusti nadškofiji. Dr. Tadej Strehovec nam je odgovoril, da po njemu dostopnih podatkih v okviru SŠK niso prejeli nobene donacije iz naslova

zapuščin. Kakšno je stanje v lokalnih škofijah, župnijah in redovih, pa ne ve, saj o tem ne vodijo statistike. »Vse dediščine so v izključni domeni posameznih škofij, redovnih skupnosti oziroma samih škofijskih duhovnikov, saj imajo slednji lahko svoje zasebno premoženje in so pri pridobivanju in upravljanju tega premoženja avtonomni,« nam je še odgovoril Strehovec.

Bogdan Knavs: S poltresnicami v pisnu bi me radi diskreditirali. Želijo mi vzeti verodostojnost. Vse, kar bi še kdaj povedal ali napisal, ne bo veljalo nič. Fotografija: Luka Cjuha